

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Theophilo. 118.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

αἱ χεῖρὲς τῶν πλουτῶν λόγου συκοφαντίας, πλὴν, ἀλλ' ἵνα μὴδὲ ταύτας ἀνακινεῖν ἔχρωσι. καὶ τὰς ἀκοῆς τῆς ἀκρωιδύων λυμάνεσσι, εἰ ἐρωτηθῆναι μὴν, εἰ πάντα τῶν θεῶν δυνατὰ, ἄπο κενώμεθα τὰ ἀρέποντα αὐτῶν, καὶ πᾶσα λύεται ἀωφελῆς ζήτησις. δυνατὰ μὲν γὰρ πάντα, βύλεται δὲ τὰ ἀρίστα.

Θεοφίλω. ριη.

Μὴ τὸν δόξαντα σοφὸν πεποιθηκέναι αἰσθῆσαι, ἀλλὰ τὸν μὴδὲ τῆ ποσούτῃ ἐπιεικέα σωφρονισθέντα. ὁ μὲν γὰρ νομίσας τὸν ἐπ' αὐτοφώρῳ καταληφθισόμηνον εἰς ἀναίχουσιαν τεπέεσθαι, ἐκὼν δέδωκε τῶν λαθεῖν ἐξουσίαν. ὁ δὲ τὸ σοφὸν νομίσας ἡλίθιον, τῶν μὴ δόξαν πεφωρᾶσθαι τὴν ἀναίχουσιαν ἔθεθεν, ὕβρεσι τὸν εὐεργέτην ἀμειψάμενος.

Ωφελίω γραμματικῶ. ριθ.

Ἐπειδὴ οἶδά σε χρονοτέρας διελθόντα ἀκοῆς, καὶ οὐκ ἀφ' ἐξουδύων εἰ μὴ πάθοις φράσω συντόμως, εἰ καὶ πέρα τῆς τῆς ἀνθρωπίνης ἀθανάτοιας ὄραν εἶναι δοκοῖ τὸ παρὰ σοῦ ζήτηθῆναι. τῆς ζωῶν, τὰ μὲν ἀφαιμασσόμενα τὴν προφῆν ζωοποιεῖ. τὰ δὲ κατὰ πίνοντα ὡστοκεῖ. καὶ τὰ μὲν ταῖς ἀρώταις ἀρκεῖται ὡδισιν ὡς τελεσφόροις. τὰ δὲ καὶ δευτέρως ἀνακινεῖ, ὅταν ὁ καρπὸς καλῆ τὴν εἰς ζωῶν τῆς αἰῶν μεταβολῆν, ἐπαύσαι τὰ ὅτι ῥηταῖς ἡμέραις, δύναμι πινὰ ἐπινοσι φυσικῆν, ὡς τε ἀρώων ἔτερον ἀψυχαίχουθῆναι. οἱ γὰρ ἀπερματικοὶ λόγοι, οἱ παρὰ τῆς δημοσίου ἐξαρχῆς αἰς φύσει ἐπιπέτες ἐσωτυφόμενοι, ἀναρρίπιδεῖν ἀνιθῆραν τρεῖς πὼν ἐν ἡλικίᾳ τῆς τῆς χρόνων συνανξίσεως ἐξ ἀπῆρασι φιλοῦσιν, ὡς τε θαυμάζειν μὲν καὶ τὰ γιγνώμενα εἰς τὴν πάνσοφον δημοσίου ἀναφέρειν τὸ γαῖ-

monstratae sunt ex calumnia, quae aduersus huiusmodi sermonem intendantur. Caeterum, ut ne has rursus excitare, atque audientium aures labefactare possint, si ex nobis quaeratur, an omnia Deo possibile sint, respondeamus, cum omnia haec posse, quae ipsius naturae consentanea sunt: atque ita inutilis omnis quaestio soluta erit. Potest enim omnia: vult autem optima.

Theophilo. 118.

Ne eum, qui solers aliquid fecisse visus est, accuses: verum eum, qui ne tanta quidem facilitate ac mansuetudine melior factus est. Nam ille, quod existimasset eum, qui in manifesto crimine deprehenderetur, in impudentiam conuersum iri, vltro ac sponte ei latendi potestatem dedit. Hic autem sapientiam stultitiam esse arbitratus, quod se minimè deprehensum esse existimasset, impudentiam suam aluit, hominem de se bene meritum contumeliis temunerans.

Ophelio Grammatico. 119.

Quoniam te nouae auditionis siti flagrare compertum habeo, nec omnino abstiturum, nisi addiscas, breuiter explicabo, etsi humani ingenij limites excedere videatur id quod ab te quaesitum est. Ex animalibus, ea quae album ruminant animalia pariunt. Quae autem bibunt, oua procreant. Atque illae quidem primo partu contentae sunt, ut perfecto & absoluto: haec autem secundum etiam repetunt. Nam cum tempus, ut oua in animalia mutentur, exposcit, certis dierum spatiis ouis incubantia, naturalem quandam vim ipsis immittunt, ut, quae prius inanima pepererat, anima donentur. Etenim seminales rationes, quae à summo illo effectuore naturis primum insitae sunt, suffumigantes, si velut flatu quodam excitentur, scintillarum instar per temporum incrementa in materia inflammari consueverunt. Quamobrem ea quidem, quae fiunt, admirari ac suspicere oportet: verum miraculum illud ad fa-